

Περί προσευχής

Ἡ προσευχή, ὡς πρὸς τὴν ποιότητά της, εἶναι συνουσία καὶ ἔνωσης τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὸν Θεόν, καὶ ὡς πρὸς τὴν ἐνέργειά της, σύστασις καὶ διατήρησις τοῦ κόσμου, συμφιλίωσις μὲ τὸν Θεόν, μητέρα τῶν δακρύων, καθὼς ἐπίσης καὶ θυγατέρα, συγχώρησις τῶν ἀμαρτημάτων, γέφυρα πού σώζει ἀπὸ τοὺς πειρασμούς, τοῖχος πού μᾶς προστατεύει ἀπὸ τίς θλίψεις, συντριβὴ τῶν πολέμων, ἔργο τῶν Ἀγγέλων, τροφή ὅλων τῶν ἀσωμάτων, ἡ μελλοντικὴ εὐφροσύνη, ἐργασία πού δὲν τελειώνει, πηγή τῶν ἀρετῶν, πρόξενος τῶν χαρισμάτων, ἀφανὴς πρόοδος, τροφή τῆς ψυχῆς, φωτισμὸς τοῦ νοῦ, πέλεκυς πού κτυπᾷ τὴν ἀπόγνωσι, ἀποδείξις τῆς ἐλπίδος, διάλυσις τῆς λύπης, πλοῦτος τῶν μοναχῶν, θησαυρὸς τῶν ἡσυχαστῶν, μείωσις τοῦ θυμοῦ, καθρέπτῃς τῆς πνευματικῆς προόδου, φανέρωσις τῶν μέτρων, δήλωσις τῆς πνευματικῆς καταστάσεως, ἀποκάλυψις τῶν μελλοντικῶν πραγμάτων, σημάδι τῆς πνευματικῆς δόξης πού ἔχει κάποιος. Ἡ προσευχὴ εἶναι γι' αὐτὸν πού προσεύχεται πραγματικὰ δικαστήριον καὶ κριτήριον καὶ βῆμα τοῦ Κυρίου, πρὶν ἀπὸ τὸ μελλοντικὸ βῆμα.

Ὅταν ξεκινᾷς νὰ σταθῆς ἐνώπιον τοῦ Κυρίου, ἄς εἶναι ὁ χιτῶν τῆς ψυχῆς σου ὕφασμένος ἐξ ὀλοκλήρου μὲ τὸ νῆμα ἢ μᾶλλον μὲ τὸ λῆμμα τῆς ἀμνησικακίας. Εἰδεμὴ, τίποτε δὲν πρόκειται νὰ ὠφεληθῆς ἀπὸ τὴν προσευχὴ. Ὅλο τὸ ὕφος καὶ τὸ λεκτικὸ τῆς προσευχῆς σου ἄς εἶναι ἀνεπιτήδευτο, διότι ὁ τελῶνης καὶ ὁ ἄσωτος μὲ ἓνα μόνον λόγον συμφιλώθηκαν μὲ τὸν Θεόν.

Πρὶν ἀπ' ὅλα ἄς βάλωμε στὸν κατάλογο τῆς δεήσεώς μας τὴν εἰλικρινὴ εὐχαριστία. Στὴν δευτέρῃ σειρά, τὴν ἐξομολόγησι τῶν ἀμαρτιῶν μας καὶ τὴν συντριβὴ τῆς ψυχῆς μας μὲ συναίσθησι. Καὶ ἐν συνεχείᾳ ἄς ἀναφέρωμε τὰ αἰτήματά μας πρὸς τὸν Παμβασιλέα.

Ὅταν αἰσθάνεσαι γλυκύτητα ἢ κατάνυξι σὲ κάποιον λόγο τῆς προσευχῆς σου, σταμάτησε σ' αὐτόν, διότι τότε συμπροσεύχεται μαζί μας ὁ φύλαξ Ἄγγελός μας.

Ὁ καιρὸς τῆς προσευχῆς ἄς μὴ γίνῃ γιὰ σένα ὥρα πού θά σκεφθῆς σπουδαῖα καὶ ἀναγκαῖα θέματα, ἔστω καὶ πνευματικά. Διαφορετικὰ ἄφησες καὶ σοῦ ἐκλεψαν τὸ πολυτιμότερο.

Δεῖξε ὅλη τὴν ἀνδρεία σου καὶ τὴν προθυμία σου (ὅταν προσεύχεσαι), καὶ θά ἔχῃς τὸν ἴδιον Θεὸν διδάσκαλον στὴν προσευχὴ σου.

τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τῆς Ἡ

ΓΕΡΩΝΤΩΝ

⊗ Νὰ ἔχετε προσοχή, ὑπομονὴ καὶ ἐν τῇ ἀπομονώσῃ νὰ βλέπετε καὶ νὰ ἐξετάζετε τὸν ἑαυτὸν σας.

⊗ Σὰς δίδω μία συμβουλήν, ποτέ μὴ δέχεσθε πρόσωπα μὲ κώδωνοκρουσίες, μὲ ἐπαίνους καὶ θαυμασμούς. Νὰ τὰ δέχεσθε μὲ ἀγάπη μετρημένη. Ποτέ μὴ

παίρνετε πρόσωπα μὲ τὴν σκέψι τῆς μονιμότητος, ἀνευ δοκιμῆς.

† Γέρων Ἀμφιλόχιος Μακρῆς

⊗ Ἡ νηστεία ἔχει δύο στόχους: τὴν ἄσκησι ἐγκρατείας στὸ σῶμα διὰ τοῦ περιορισμοῦ τῶν πλουσίων σὲ θρεπτικὲς οὐσίες τροφῶν, καὶ τὴν συμμόρφωσι στίς ἐντολές τῆς Ἐκκλησίας, πού ἀποτελεῖ ἄσκησι γιὰ τὴν ψυχὴ.

⊗ Τὸ πρόβλημα σάρξ δὲν τὸ λύνει οὔτε ὁ γάμος, οὔτε ἡ ἀγαμία, οὔτε ἡ πολυγαμία. Τὸ πρόβλημα σάρξ τὸ λύνει μόνον ἡ πλάξ, δηλαδὴ ὁ τάφος. Ὁ γάμος ἀπλῶς ἀπαλύνει τὸ πρόβλημα.

† Γέρων Ἐπιφάνιος

⊗ Γιὰ ὁποιαδήποτε ἄδικη κατηγορία εἰς βάρος σου νὰ μὴν ἀγανακτῆς, οὔτε ἀπὸ μέσα σου. Εἶναι κακό. Τὸ κακό ἀρχίζει ἀπὸ τίς κακές σκέψεις. Ὅταν πικραίνεσαι καὶ ἀγανακτῆς, ἔστω μόνον μὲ τὴν σκέψι, χαλᾷς τὴν πνευματικὴ ἀτμόσφαιρα. Ἐμποδίζεις τὸ Ἅγιον Πνεῦμα νὰ ἐνεργήσῃ καὶ ἐπιτρέπεις στὸν διάβολο νὰ μεγαλώσῃ τὸ κακό. Ἐσὺ πάντα νὰ προσεύχεσαι, νὰ ἀγαπᾷς καὶ νὰ συγχωρῆς, διώχνοντας ἀπὸ μέσα σου κάθε κακό λογισμό.

† Γέρων Πορφύριος

⊗ Πιστεύω στὸν Θεὸ σημαίνει ἐγὼ νὰ κάνω ὑπακοήν στὸν Θεὸ, ἐκπληρώνοντας τὸ δικὸ Του θέλημα, εἴτε αὐτὸ μού φαίνεται εὐχάριστο, εἴτε ὄχι.

⊗ Οἱ γονεῖς πρέπει ν' ἀγαποῦν τὰ παιδιά τους ὡς παιδιά τους καὶ ὄχι σάν εἰδωλά τους. Ὅχι δηλαδὴ ὅπως θά ἤθελαν νὰ εἶναι, ἀλλὰ ὅπως πραγματικὰ εἶναι.

⊗ Μὴ λυπᾶσαι γιὰ ὅσα ὑποφέρεις χάριν τοῦ Χριστοῦ. Ὅ,τι χάσεις σ' αὐτόν τὸν κόσμον γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ, θά τὸ ἀπολαύσῃς αἰώνια στὴν ἄλλη ζωὴ.

† Γέρων Γερμανὸς Σταυροβουινιώτης

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ Ο ΛΕΠΡΟΣ

ΤΗΣ ΚΑΡΤΕΡΙΑΣ ΑΘΛΗΤΗΣ ΛΑΜΠΡΟΣ

Στα 1890, η άγιοτόκος Κρήτη έγέννησε ακόμη ένα εκλεκτό τέκνο της Έκκλησίας μας, τόν πατέρα Νικηφόρο.

Ο πατήρ Νικηφόρος, κατά κόσμον Νικόλαος Τζανακάκης, έγεννήθη στό χωριό Σηρικάρι, γνωστό από τό περίφημο Τσιχλιανό φαράγγι, καταπληκτικής φυσικής όμορφιάς, και τό πανηγύρι της Παναγίας του Δεκαπενταυγούστου.

Τά πρώτα χρόνια

Οί γονείς του ήταν εύλαβείς και άπλοι άνθρωποι. Η μητέρα του ήταν και Χατζίνα, δηλαδή είχε πάει στους Άγίους Τόπους και είχε βαπτισθή στον Ίορδάνη ποταμό.

Όμως, τήν εύλογημένη ζεστή οικογενειακή ατμόσφαιρα, ό Νικόλαος δέν πρόλαβε νά τήν χαρή άρκετά. Από πολύ μικρή ηλικία στερήθηκε τήν ζεστή μητρική άγκάλη και τό πατρικό χάδι, για νά ζήση μέ τίς πολλές δυσκολίες και τίς όδυμηρές συνέπειες της όρφάνιας. Τόν μεγάλωσε ό παππούς του Ίωάννης Τζανακάκης.

Σέ ηλικία δεκατριών έτών ό παππούς του τόν έπήγε στά Χανιά και τόν έβαλε σ' ένα κουρείο, νά εργάζεται και νά μαθαίνη συνάμα τήν τέχνη. Οί συνθήκες διαβίωσης του εκεί δέν ήταν, φυσικά, οί καλύτερες για ένα μικρό παιδί, πού βρέθηκε ξαφνικά από τό χωριό σέ μιά μεγάλη πόλι, μόνο του και άπροστάτευτο.

Τά κατάφερνε, επειδή ήταν έξυπνος, όμορφος, κοινωνικός και τόν αγαπούσαν όλοι. Όμως, στό στάδιο της ζωής τόν ανέμενε ένα πολύ δύσκολο και όδυμηρό άθλημα.

Η σφραγίδα του μαρτυρίου του

Μιά κηλίδα μ' ένα λεπτό στεφάνι πάνω στό δέρμα ήταν ή πρώτη ένδειξη της "άγιας" νόσου, όπως λεγόταν ή ασθένεια του Χάνσεν, ή γνωστή λέπρα. Ήταν τό σημάδι, ότι του είχε δοθή ένας βαρύς σταυρός.

Ο μικρός Νικόλαος, μέ τήν εμφάνισι των σημαδιών της νόσου, θορυβήθηκε και στενοχωρήθηκε πολύ. Έτσι, ξαφνικά, τό παιδί των δεκατριών έτών μεγάλωσε και ώρίμασε άπότομα. Το αϋθόρμητο γέλιο, ή παιδική χαρούμενη ζωή σταμάτησαν. Και, ό,τι κι αν έκανε πλέον στό εξής, τό έκανε προσποιητά, για νά μή μπορέσουν οί άλλοι γύρω του νά αντιληφθούν τό μεγάλο του μυστικό. Γνώριζε τά σημάδια αυτά, διότι συχνά τούς εξέταζαν οί σχολιάτροι και οί νομιάτροι της εποχής εκείνης. Γνώριζε και τά έπακόλουθα, εάν τό μάθαιναν οί άρχές: διωγμός, άπομόνωσι και έγκλεισμός στην Σπιναλόγγα. Και μόνο στην σκέψι αυτή ένα ρίγος δια-

περνούσε όλο του τό σώμα.

Περιέκρυβε τά σημεΐα του σώματός του, όπου είχαν έμφανισθή τά σημάδια της νόσου, για κάμποσο καιρό. Έτσι, ζούσε μόνος του τό δικό του προσωπικό δράμα καθημερινά. Όταν όμως έφθασε σέ ηλικία δεκαέξι έτών, τά σημάδια άρχισαν νά γίνονται πιό έμφανή και για ν' άποφύγη τόν έγκλεισμό του στην Σπιναλόγγα, έφυγε διακριτικά, μυστικά και άθόρυβα, μέ κάποιο καράβι, για τήν Άλεξάνδρεια της Αιγύπτου.

Η ζωή στην Άλεξάνδρεια

Εκεί, ό νεαρός Νικόλαος, για νά εξοικονομή τά έξοδα διαμονής και συντηρήσεώς του, βρήκε εργασία σ' ένα κουρείο· τήν εργασία πού είχε μάθει στην πατρίδα του, τά Χανιά. Έτσι, δέν έπεβάρυνε κανένα. Καθώς, όπως προείπαμε, ήταν κοινωνικός και αγαπητός σέ όλους, γνωρίσθηκε σύντομα μέ τήν άνθούσα ελληνική παροικία και μέ Άρχιερείς και Ίερείς του Άλεξανδρινού θρόνου. Αυτοί τόν βοήθησαν νά προσαρμοσθή στό καινούργιο του περιβάλλον. Όμως ή νόσος, έλλείψει φαρμάκων κατά τήν εποχή εκείνη -τό φάρμακο βρέθηκε άργότερα, τό 1947-, προχωρούσε και έκανε τήν ζημιά της.

Τά σημάδια γίνονταν όλο και πιό έμφανή, ιδίως στα χέρια και στό πρόσωπό του. Μετά από επτά-όκτώ έτη, έγιναν ακόμη πιό έντονα. Αυτό τόν προβλημάτιζε, τόν άνησυχούσε πολύ και δέν ήξερε τί νά κάνη, πώς νά κρυφτή. Δέν ήθελε νά γίνη αντιληπτός από τόν κόσμο και τίς άρχές, διότι θά τόν συνελάμβαναν και θά τόν έστελναν στην Κρήτη. Έπρεπε νά φύγη απ' εκεί, νά πάη σέ άλλο μέρος. Που όμως και πώς;

Τίποτε και κανέναν δέν έγνώριζε. Θλίψη, στενοχώρια και συνάμα ένας μόνιμος φόβος: "τώρα θά μέ ανακαλύψη κάποιος πού ξέρει από τά σημάδια της νόσου και θά μέ καταδώση στις άρχές (οί νόμοι τήν εποχή εκείνη για τήν συγκεκριμένη νόσο ήταν πολύ άυστηροί) και μετά, πώς ξεφεύγεις;". Σταματούσε τό μυαλό του στην σκέψι, ότι αυτός, ένας νέος άνθρωπος, μπορούσε νά περάση τό ύπόλοιπο της ζωής του άπομονωμένος στό άνυδρο νησί της Σπιναλόγγας, περιμένοντας... τό τέλος.

Τότε τόν έφώτισε ό πανάγαθος Θεός νά έμπιστευθή τό πρόβλημά του σ' έναν Άρχιερέα του θρόνου, ό όποιος κατήγετο από τήν Χίο. Αυτός καθησύχασε τόν Νικόλαο, του έδωσε κουράγιο και τόν περιέβαλε μέ περισσή άγάπη. Έπικοινωνήσε μέ τόν πατέρα Άνθιμο Βαγιάνο, στην Χίο, τόν μετέπειτα Άγιο Άνθιμο, τόν όποιο έγνώριζε από παλαιότερα και ό όποιος ήταν ιερεύς στό Λεπροκομείο της Χίου. Του έγραψε τά σχετικά μέ τόν Νικόλαο και τήν ασθένειά του, για τό εξαίρετον του ήθους και του χαρακτήρος του, τήν άνεπιληπτο διαγωγή και συμπεριφορά του. Ο Άγιος Άνθιμος του έμήνυσε νά τόν στείλη άμέσως κοντά του. Ο Νικόλαος άφησε τήν Άλεξάνδρεια και όλους τούς αγαπημένους του φίλους, πού είχε γνωρίσει εκεί. Πάλιν άλλαγή, πάλι ξεσηκωμός.

Υπό τήν σκέπη τοῦ Ἁγίου Ἀνθίμου

Ἐπί δεκαπέντε συνεχῆ ἔτη ὁ Ἅγιος Ἀνθίμος τόν εἶχε κοντά του, κάτω ἀπό τό ἀγρυπνο πατρικό βλέμμα του. Τόν συμβούλευε, τόν νουθετοῦσε, τόν παρακινούσε, τόν προωθοῦσε σέ ὄλο καί μεγαλύτερους πνευματικούς ἀγῶνες μέ ἀγρυπνίες, νηστείες, προσευχές. Ἔβλεπε ὁ Ἅγιος, ὅτι ἔχει νά κάνη μέ "γῆ" καλή καί καρποφόρο καί ἔσπερνε πνευματικούς σπόρους, καί ὡς ἀλείπτῃς ἀθλοθετοῦσε ἀγῶνες ἐπί ἀγῶνων: πάλη κατά τῶν παθῶν, τῶν λογισμῶν καί τῶν δαιμόνων, μέ σκοπό τήν ἀπόκτησι τῶν ὑψηλῶν ἀρετῶν.

Ἡ νέα ζωή τοῦ πατρός Νικηφόρου ἔφερε ἕνα μεγάλο ἀγαθό καρπό: Ἡ νόσος καί τά τῆς νόσου ἤλθαν σέ δεύτερη θέσι. Ὅχι βέβαια ὅτι ξεχάσθηκε, γιατί κι αὐτή ἀπό τήν πλευρά της δυστυχῶς προχωροῦσε καί ἐξελίσσετο καί, ἐλλείπει καταλλήλων φαρμάκων, ἐπέφερε πολλές καί μεγάλες ἀλλοιώσεις. Ὅμως, τώρα, τήν πρώτη θέσι στήν ζωή τοῦ εὐλαβοῦς Μοναχοῦ κατέλαβε ὁ πόθος γιά τήν κατάκτησι τῆς ὑψηλότερης πνευματικῆς κορυφῆς: τοῦ ἁγιασμοῦ. Ζοῦσε γιά τόν Θεό. Ἀνέπνεε καί ποθοῦσε τόν Χριστό, ὑπῆρχε μόνο γι' Αὐτόν. Κάθε μέρα γινόταν ὄλο καί περισσότερο ἕνας θεοφόρος καί χριστοφόρος ἄνθρωπος. Ἡ ὑπακοή στόν ἅγιο Πνευματικό του ἦτο ἀδιάκριτη, γνησία καί τελεία. Ἀκόμη καί τό νερό τό ἔπινε μέ εὐλογία. Ἡ διατροφή του ἦταν αὐστηρῶς μοναχική, χωρίς κρέας, μέ ἀλάδωτο φαγητό τήν Δευτέρα, Τετάρτη, Παρασκευή καί Μεγάλη Σαρακοστή, παρ' ὄλο πού ζοῦσε μέσα στό νοσοκομεῖο καί ἔπαιρνε πάρα πολλά φάρμακα.

Θαύματα ἀπό τήν ζωή του

Ὁ πατήρ Εὐμένιος, πνευματικό τέκνο τοῦ Παππούλη, πού ἔζησε κοντά του τά τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς του καί τόν ὑπηρετοῦσε, ἔλεγε ὅτι, κάποιο βράδυ, ἀφοῦ ετοίμασε τόν πατέρα Νικηφόρο καί τόν ἔβαλε νά κοιμηθῆ, πῆγε κι αὐτός στό κελλάκι του ν' ἀναπαυθῆ. Δέν τόν ἔπαιρνε ὅμως ὁ ὕπνος. Εἶχε μιά ἀνησυχία, μήπως κάτι δέν ἔκανε καλά, μήπως δέν ἔκλεισε καλά τήν σόμπα. Σηκώνεται, λοιπόν, καί πηγαίνει στό κελλάκι τοῦ Παππούλη.

Γιά νά μὴν τόν ἐνοχλήσῃ, ἂν τόν εἶχε πάρει ὁ ὕπνος, θεώρησε καλό νά μὴ κτυπήσῃ τήν πόρτα, οὔτε νά πῆ τό "Δι' εὐχῶν τῶν ἁγίων Πατέρων ἡμῶν, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς" καί νά περιμένη τήν ἀπάντησι ἀπό μέσα τοῦ "Ἀμήν", ὅπως γίνεται μεταξύ μοναχῶν. Ἄνοίγει σιγά-σιγά τήν πόρτα καί, τί νά δῆ; Βλέπει τόν πατέρα Νικηφόρο νά αἰωρῆται ὡς ἕνα μέτρο ἀπό τό ἔδαφος μέ τά χέρια ὑψωμένα καί νά προσεύχεται. Τό πρόσωπό του ἔλαμπε ὑπέρ τόν ἥλιο.

Μόλις ἀντίκρουσε αὐτό τό ὄντως φοβερό θέαμα ὁ πατήρ Εὐμένιος, χωρίς νά μιλῆσῃ καθόλου, ἔκλεισε πολύ προσεκτικά τήν πόρτα καί ἔτρεξε στό κελλάκι του. Ἐκεῖ, ἔπεσε μέ τό πρόσωπο στό ἔδαφος καί ἄρχισε νά κλαίῃ μέ στεναγμούς, μήπως στενοχώρησε τόν Παππούλη του, πού δέν κτύπησε τήν πόρτα καί τόν εἶδε σ' αὐτή τήν θαυμαστή στάσι. Ἀλλά ἔκλαιγε καί ἀπό χαρά, διότι εἶδε ἰδίως ὁμμασι πόσο μέγανος καί ἐνάρετος ἦτο ὁ πνευματικός του Πατέρας, ὁ πατήρ Νικηφόρος.

Τό πρωῖ, πού πῆγε ὡς συνήθως γιά νά τόν διακονήσῃ, τοῦ ἔβαλε ἔδαφιαία μετάνοια καί τοῦ ζήτησε νά τόν συγχώρησῃ γιά τό παράπτωμά του. Ἐκεῖνος, μέ ἕνα ἐλαφρό μειδίαμα, τόν συγχώρησε ἀμέσως καί τοῦ εἶπε νά μὴν φανερῶσῃ σέ κανένα ὅ,τι εἶδε, ὅσο ὁ ἴδιος θά ζοῦσε ἀκόμα...

**Ἀπόσπασμα ἀπό τό ὁμώνυμο βιβλίο
τῶν ἐκδόσεων "Ο ΑΓΙΟΣ ΣΤΕΦΑΝΟΣ"
τηλ. 210-6447903**

ΑΠΟ
ΤΟ

γεροντικό

Ἄλλήλων τά βάρη βαστάζετε

Ἐνας πολύ ταπεινός Μοναχός σέ κάποιο Κοινόβιο, ἀκολουθώντας πιστά τήν προτροπή τοῦ Ἀποστόλου, "ἀλλήλων τά βάρη βαστάζετε", ὅταν ἔσφαλλε κάποιος ἀπό τούς ἀδελφούς του, συνήθιζε νά παίρνη αὐτός τήν εὐθύνη πάνω του. Κατηγοροῦσε τόν ἑαυτό του καί δεχόταν εὐχαρίστως τίς τιμωρίες, πού τοῦ ἐπέβαλλαν.

Μερικοί Μοναχοί ὅμως, πού δέν ἔβλεπαν τήν ἀρετή τοῦ ἀδελφοῦ, ἀλλά κάποια ἀδεξιότητα πού εἶχε στό ἐργόχειρο - ἦταν λίγο ἀργός- τόν κατηγοροῦσαν συχνά καί ἔλεγαν μεταξύ τους:

- Κύτταξε πόσα σφάλματα κάνει διαρκῶς. Γιά τίποτε δέν εἶναι ἰκανός.

Ὁ Ἠγούμενος ὅμως, πού ἤξερε καλά πόσο ἐνάρετος ἦταν ὁ ἀδελφός, ἔλεγε σ' ὅσους τόν κατηγοροῦσαν:

- Προτιμῶ ἕνα δικό του ψαθί, πλεγμένο μέ ταπεινοσύνη, ἀπ' ὅσα φτιάχνετε ἐσεῖς μέ ὑπερηφάνεια.

Μιά μέρα, πού ἔπιασε πάλι ὁ Ἠγούμενος τούς Μοναχοὺς νά κατηγοροῦν τόν ἀδελφό γιά τήν ἀδεξιότητά του, πῆρε ἀπό τά χέρια τους τά καλάθια πού ἐπλεκαν καί τά πέταξε στή φωτιά. Πέταξε μαζί καί τό καλάθι τοῦ ταπεινοῦ ἀδελφοῦ. Ὅλων τῶν ἄλλων ἐγιναν σέ λίγο στάχτη, τό δικό του βγήκε ἀκέραιο ἀπό τήν φωτιά.

Βλέποντας αὐτό τό θαῦμα οἱ φιλοκατήγοροι Μοναχοί, ἔβαλαν μετάνοια στόν ἀδελφό καί τοῦ ζήτησαν συγγνώμη. Ἀπό τότε, καί μέχρι τό τέλος τῆς ζωῆς του, τόν τιμοῦσαν σάν πνευματικό πατέρα. ✠

Αθωνικά

Σωτηρεία ἢ ἐλπίδα στὸν Θεό

Ἔλεγε ὁ Παπα-Μεθόδιος ἀπὸ τὸ Κελλί τῶν Ἁγίων Θεοδώρων, στίς Καρυές, ὅτι ὁ γέροντάς του πολὺ ἀνησυχοῦσε γιὰ τὴν πνευματικὴ πρόοδο τῶν ὑποτακτικῶν του, ἐπειδὴ ἐλεγχόταν γιὰ τὴν ἀνεπαρκῆ ὑπακοή πού εἶχε κάνει ὁ ἴδιος, καὶ ἔτσι πέθανε μ' αὐτὸν τὸν καημὸ.

Μετά ἀπὸ λίγα χρόνια ὁ Παπα-Μεθόδιος εἶδε εὖ ὄραμα τὸν Γέροντά του καὶ τὸν ρώτησε:

- Τί κάνεις, Γέροντα; Πού βρίσκεσαι;

Ἐκεῖνος τοῦ ἀπήντησε:

- Καλὰ εἶμαι, σώθηκα μὲν, ἀλλὰ πῶς σώθηκα! Μὲ πολὺ κόπο, γιατί δέν ἔκανα ὑπακοή στὸν Γέροντά μου. Ὅταν εἶχα πεθάνει, μὲ ρώτησε ὁ Ἄγγελος μὲ αὐστηρὸ ὕφος: "Ἐχεις κανένα καλὸ ἔργο; Τί ἔκανες;"

Κι ἐγὼ ἀπήντησα: "Κανένα καλὸ ἔργο δέν ἔχω, ἐκτός ἀπὸ ἁμαρτωλές πράξεις, τίς παρακοές στὸν Γέροντά μου. Τὸ μόνον πράγμα πού ἔχω, εἶναι ἡ ἐλπίδα μου στὸν Θεό, καὶ ὅ,τι κάνει γιὰ μένα τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ".

Πηγαίνει τότε ὁ Ἄγγελος, γιὰ νὰ ρωτήσῃ, καὶ σὲ λίγο ἔρχεται καὶ λέει: "Αφοῦ ἀναγνώριζες ταπεινά τὰ χάλια σου καὶ ἠλιπίζεις μόνον στὸν Θεό, μοῦ εἶπε ὁ Χριστός νὰ σέ περάσω μαζί μὲ τοὺς σωζόμενους".

Ρωτᾷ πάλι ὁ Παπα-Μεθόδιος τὸν Γέροντά του γιὰ κάποιον πριονᾶ γνωστὸ τους, πού εἶχε πεθάνει:

- Γέροντα, πού βρίσκεται ὁ πριονᾶς;

Κι ἐκεῖνος τοῦ ἀπήντησε:

- Ὁ πριονᾶς βρίσκεται σὲ καλύτερη θέσι ἀπὸ μένα,

γιατί καὶ πολὺ ταλαιπωρήθηκε στὴν ζωὴ του, ἀλλὰ καὶ ἔκανε ταπεινά ὑπακοή σ' ὅλα τὰ ἀφεντικά του, στὰ ὅποια ἐργαζόταν χωρὶς γογγυσμὸ.

Ἐπίσης, τὸν ρώτησε καὶ γιὰ ἓναν δαιμονισμένο, πού βασανίζόταν ἀπὸ τὸ δαιμόνιο, "πού βρίσκεται;", καὶ ὁ Γέροντας ἀπήντησε:

- Αὐτὸς βρίσκεται σὲ ἀκόμα καλύτερη θέσι, γιατί πολὺ ταλαιπωρήθηκε καὶ πολὺ τὸν ταπείνωσε τὸ δαιμόνιο μπροστὰ στοὺς ἀνθρώπους. Ἀλλὰ καὶ ὁ ἴδιος εἶχε ταπεινωθῆ, διότι ἔλεγε: "Οἱ εὐχές τῶν Πατέρων θά μὲ σώσουν κι ἐμένα τὸν ταλαίπωρο".

Τὴν ὥρα τοῦ θανάτου τοῦ Γέροντα τοῦ Παπα-Μεθοδίου εἶχε συμβῆ ἓνα συγκλονιστικὸ γεγονός. Ἐνῶ ξεψύχησε, ἐπανῆλθε γιὰ λίγο στὴν ζωὴ. Τὸν ρώτησαν τότε οἱ Πατέρες, πού βρίσκονταν κοντά του:

- Περίεργο! Πῶς ξεψύχησες;

Καὶ ὁ Γέροντας ἀπήντησε:

- Μετά ἀπὸ λίγη ὥρα, πού εἶχε βγῆ ἡ ψυχὴ μου, εἶπε ἓνας Ἄγγελος: "Νὰ ἐπιστρέψῃς, γιὰ ν' ἀποχαιρετήσῃς πρῶτα τὸν ἀδελφὸ σου".

Ἐγὼ τοῦ εἶπα: "Δέν ἔχω ἀδελφὸ οὔτε στὸν κόσμον, οὔτε καὶ στὴν Καλογερικὴ".

"Ἐννοῶ τὸ σῶμα σου, ἀδελφὸ τῆς ψυχῆς σου", ἀπήντησε ὁ Ἄγγελος.

Καὶ ὅταν ἐπέστρεψα στὸ σῶμα μου, τότε γνώρισα τὸν ἑαυτὸ μου. Μοῦ λέει ξανά ὁ Ἄγγελος: "Ν' ἀποχαιρετήσῃς τὸ σῶμα σου, γιατί μ' αὐτὸ κακοπάτησες".

Καὶ μετὰ ἔφυγε ἡ ψυχὴ του στὸν Οὐρανό. ✠

Αθωνική

πολιτεία

ΙΕΡΑ ΚΑΛΥΒΗ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ τῆς ΘΕΟΤΟΚΟΥ
ΙΕΡΑ ΣΚΗΤΗ ΑΓΙΟΥ ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝΟΣ
ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΚΟΥΤΛΟΥΜΟΥΣΙΟΥ
ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Μοναχὸς Σίμων - Κωνσταντῖνος Μπούκας

Ἐπεύθυνος τυπογραφείου: Παναγιώτης Νταλακούρας

Κυρίλλου Λουκάρεως 6 114 71 ΑΘΗΝΑ - τηλ. 210-6447.903

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: 17.6 Ε.

κωδ. ταχ. 2777

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ ΤΕΛΟΣ
Γραφ. Γραφείο ΑΘΗΝΑ 14
Αριθμὸς λίστας 4 939

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με

ΤΙΜΗΣ ΕΝΕΚΕΝ